mohlo by tu jíti toliko o ztížení obrany, nikoli však o ztížení značné, a nejde zde proto o vadu podstatnou. Jestliže tedy tato vada prvému rozhodnutí vytčená nebyla napravena nař. rozhodnutím, není ani toto rozhodnutí stiženo vadou podstatnou.

Na druhém místě spatřuje stížnost vadnost řízení v tom, že žal. úřad nezkoumal, není-li nutno sporné tituly st-lovy uznati za vyznamenání zachovaná v platnosti zák. č. 61/1918 Sb. Ani tato výtka není odůvodněna; ačkoliv odvolání samo svým obsahem nezavdávalo žal. úřadu nijakého podnětu k tomu, aby se touto otázkou zabýval, žal. úřad přes to, jak plyne z odůvodnění nař. rozhodnutí, skutečně se zabýval právě cit. zákonem, a také stížnost sama béře v odpor úsudky, ke kterým žal. úřad s hlediska těchto úvah dospěl.

Ve směru nezákonnosti uplatňuje stížnost, že zákon č. 61/1918 Sb. ponechává v platnosti vyznamenání udělovaná vysokými školami, aniž rozeznává, zda byla udělena vysokou školou zdejší či cizozemskou a dovozuje, že na vyznamenání udělovaná cizozemskými vysokými školami se nevztahuje zákaz § 2 cit. zák. č. 61/18. Tomuto právnímu názoru jest ovšem přisvědčiti, ježto druhá věta § 1 téhož zák. v podstatě stanoví, že na zákonném stavu upravujícím oprávnění k užívání titulů, jež jsou vyznamenáními udělovanými vysokými školami (čestné doktoráty a pod.), plativším až do vydání zák. č. 61/18 se tímto zákonem nic nemění.

Avšak žal. úřad svůj zamítavý výrok opřel právě nejen o § 2 tohoto zák. č. 61/18, nýbrž také o výnos býv. min. vyuč. ze 6. června 1850 č. 240 ř. z. a o vydané rigorosní řády. Ježto pak stížnost proti tomuto odůvodnění nemá nijakých stižních bodů, zůstává nař. výrok opřen o tyto právní předpisy, které právě při právním hledisku stížnosti ohledně zák. č. 61/18 zastávaného (že tímto zákonem se na právních poměrech nenostrifikovaných cizozemských čestných doktorátů nic nezměnilo), tvoří podklad pro stanovisko žal. úřadu, jehož závaznost nemůže nss v daném případě při nedostatku příslušné výtky stížnosti (§ 18 zák. o ss) zkoumati.

Dlužno proto stížnost ve věci samé uznati bezdůvodnou.

Č. 11.001.

Policejní věci: * Předpoklad příkazu nebo zákazu podle odst. 1 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. je dán i tehdy, jsou-li tu objektivní skutečnosti, z nichž lze usuzovati, že veřejný pořádek, klid a bezpečnost porušeny býti mohou.

(Nález ze dne 17. ledna 1934 č. 482.)

Věc: Spolek »Ortsgruppe Zwickau des Bundes der Deutschen in Böhmen« ve C. proti zemskému úřadu v Praze o odstranění štítu.

Výrok: Stížnost zamítá se pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem okr. úřadu v Něm. Jablonném z 11. března 1930 bylo předsedovi stěžujícího si spolku na základě odst. 1 čl. 2 a 3 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. uloženo, aby do 24 hodin po doručení tohoto příkazu s domu čp. . . . ve C., ve kterém jest spolková místnost, odstranil štít zhotovený ve formě a barvách spolkového odznaku,

avšak ve značně zvětšených rozměrech, kterým spolek opatřil dům na straně do ulice, aniž k tomu nabyl předem potřebného povolení.

Nař. rozhodnutím nevyhověl žal. úřad odvolání podanému proti uvedenému výměru. — — — —

O stížnosti podané na toto rozhodnutí uvážil nss toto:

Potvrzuje výměr I. stolice, kterým bylo stěžujícímu si spolku na základě odst. 1 čl. 2 a odst. 1 čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. uloženo odstraniti se spolkového domu štít provedený v barvách černo-červeno-žluté (zlaté), vyslovil žal. úřad v nař. rozhodnutí, že uvedené barvy nejsou pouze národními barvami německými, nýbrž současně také oficielními státními barvami sousedního státu a že veřejné jich používání způsobem tak nápadným může buditi ve veřejnosti dojem protistátní tendence, a to tím spíše, ježto jde o pohraniční okres, a může tudíž ohroziti veřejný klid a pořádek. Stížnost stojí naproti tomu na stanovisku, že k zákroku podle 1. odst. čl. 2 a 3 cit. zák. nestačí pouhá možnost, o které není jisto, zdali nastane, nýbrž že podle tohoto zák. ustanovení lze zakročiti jen tehdy, když veřejný pořádek, klid a bezpečnost skutečně byly ohroženy. V tom, že úřad neuvedl skutečností, z nichž na ohrožení to lze usuzovati, spatřuje stížnost podstatnou vadu řízení.

Nss toto stanovisko stížnosti nesdílí.

Příkaz vzatý stížností v odpor opírá se o ustanovení 1. odst. čl. 2 a 3 zák. č. 125/27. V 1. odst. čl. 2 tohoto zák. klade se min. vnitra a politickým úřadům jemu podřízeným za povinnost bdíti nad veřejným pořádkem, klidem, bezpečností a veřejnou mravností a odvraceti v tomto směru všeliká nebezpečenství i odstraniti nastalé poruchy. V 1. odst. čl. 3 se pak stanoví, že za účely právě uvedenými mohou politické úřady ve svých úředních obvodech vydávati — vyjma případy nutné a neodkladné se schválením zem. úřadu — příkazy a zákazy v zájmu veřejném nutné — jak ve způsobu všeobecných nařízení, tak i pro jednotlivé případy — a mohou na nedbání takových příkazů a zákazů stanoviti tresty na penězích od 10·— Kč do 5.000·— Kč nebo na svobodě od 12 hodin do 14ti dnů. Ze souvislosti obou těchto ustanovení plyne, že politické úřady za podmínek uvedených v cit. 1. odst. čl. 3 zák. č. 125/27 mohou vydávati s trestní sankcí příkazy a zákazy nejen za tím účelem, aby porušení veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti bylo odstraněno, nýbrž že příkazy nebo zákazy takové mohou vydávati i za tím účelem, aby nebezpečenství takové poruchy bylo odvráceno, neboť úřad jest podle zákona povinen také odvraceti všeliká nebezpečenství, jež hrozí veřejnému klidu, bezpečnosti a pořádku, a aby i této povinnosti mohl vyhověti, jest nadán právem vydávati předem příkazy a zákazy podle uvedeného ustanovení zák. o organisaci politické správy. Nebezpečenství takové je tu pak nejen tehdy, když jest jisto, že k porušení veřejného pořádku, klidu a bezpečnosti dojde, ale i tehdy, když podle objektivních skutečností lze souditi, že porucha veřejného klidu, bezpečnosti a veřejné mravnosti nastati může. Mýlí se proto stížnost, tvrdí-li, že k zákroku podle 1. odst. čl. 2 a 3 zák. o organisaci politické správy nestačí pouhá možnost, o které není jisto, zdali nastane, nýbrž že úřad může zakročiti jen tehdy, když veřejný klid, pořádek a bezpečnost skutečně jsou ohroženy. Není proto ani vadou řízení, že úřad neuvedl v nař. roz-

hodnutí skutečnosti, z nichž lze usuzovati, že veřejný klid, pořádek a bezpečnost skutečně byly ohroženy, nýbrž obmezil se na uvedení skutečností, na jejichž základě dospěl k závěru, že vyvěšením štítu, o který jde, veřejný klid a pořádek ohrožen býti může. — — — — — — —

Č. 11.002.

Stavební právo (Morava): I. Zásada koncentrační neplatí bezvýhradně pro jakékoliv řízení ve věcech stavebních. — II. Komunikace stanovené v potvrzeném plánu polohy, avšak dosud neprovedené, nutno v relacích stavby k veřejnému prostranství posuzovati jako veřejná prostranství fakticky již existující. —

Cesty (Morava): Veřejnost cesty se zakládá nejen zřízením a výslovným odevzdáním cesty k veřejnému užívání, nýbrž i věnováním — třebas jen konkludentním — pozemku vlastníkem a faktickým veřej. užíváním jeho.

(Nález ze dne 17. ledna 1934 č. 567.)

Prejudikatura: ad II: Boh. A 4217/24, 5266/26.

Věc: Město P. (vrch. práv. rada Dr. Lad. Prchal) proti zemskému úřadu v Brně o ohradu u cesty.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 1. června 1929 nařídil měst. úřad v Přerově dnešní zúčastněné straně Ant. V. v Praze, aby upustil od provádění ohrady svého pozemku při veřejné cestě, ježto k provedení této ohrady nevyžádal si ani určení stav. čáry, ani stav. povolení a ohradou tou zasáhl hluboko do uvedené veřejné cesty. Jmenovaný úřad zároveň přikázal zúčastněné straně, aby provedenou již část ohrady zbořila a cestu do původního stavu uvedla. — Vyřizujíc odvolání podané Antonínem V. do tohoto rozhodnutí, potvrdilo měst. zastupitelstvo v Přerově usnesením z 11. září 1929 zákaz pokračování ve stavbě a příkaz ke zbourání části ohrady již provedené, avšak ohledně uvedení cesty v původní stav prohlásilo, že otázku tu přenechává kompetentním úřadům politickým event. soudu.

Odvolání, které Antonín V. podal proti rozhodnutí měst. zastupitelstva, zamítl okr. úřad v Přerově výměrem z 22. října 1929. K dalšímu odvolání zúčastněné strany zrušil zem. úřad v Praze nař. rozhodnutím rozhodnutí okr. úřadu jako nezákonné na základě této úvahy: Podle § 28 mor. stav. řádu jest zapotřebí stav. povolení pro zřízení ohrady na straně veřejné třídy, ulice, náměstí neb cesty a příkaz k zbourání by byl tedy v zákoně odůvodněn, kdyby skutečně cesta byla veřejná. Okr. úřad vycházel ve svém rozhodnutí z předpokladu, že dotčená cesta jest skutečně cestou veřejnou a to proto, že vlastníci cesty Š.-ští singularisté podle prohlášení daného do komis. protokolu ze 17. října 1929 odevzdali ji — ponechávajíce si její vlastnictví — k veřejnému užívání a že město Přerov tuto cestu jako cestu veřejnou udržovalo. Naproti tomu založil zem. úřad své rozhodnutí na předpokladu, že zmíněná cesta v době, kdy